

ZÁKON SMEČKY

NEKONEČNÉ JEZERO

Erin Hunterová

ALBATROS

Zákon smečky

Nekonečné jezero

Vyšlo také v tištěné verzi

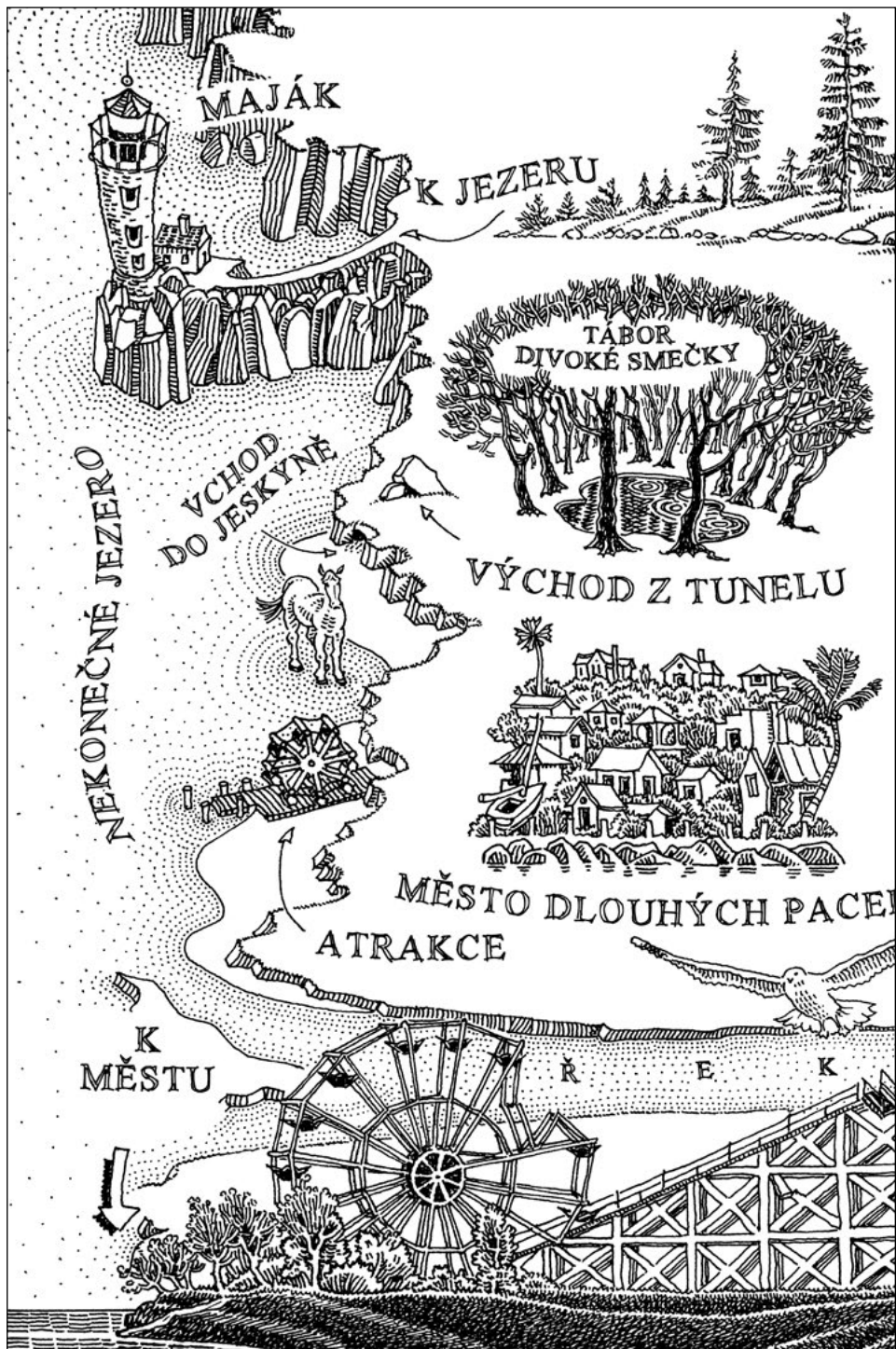
Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Erin Hunterová
Zákon smečky – Nekonečné jezero – e-kniha
Copyright © Albatros Media a.s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

MAJÁK

K JEZERU

TABOR
DIVOKÉ SMEČKY

NEKONEČNÉ JEZERO

VCHOD
DO JESKYNĚ

VÝCHOD Z TUNELU

MĚSTO DLOUHÝCH PACEK

ATRAKCE

K
MĚSTU

Ř E K

ZÁKON SMEČKY NEKONEČNÉ JEZERO

ERIN HUNTEROVÁ

ALBATROS

Se zvláštním poděkováním Inbali Iserlesové

Pro Teresu Sanderson Concejovou a Grace Vasco-Jarvisovou

OBSAH

Úvod	11
Kapitola první	17
Kapitola druhá	29
Kapitola třetí	39
Kapitola čtvrtá	48
Kapitola pátá	56
Kapitola šestá	66
Kapitola sedmá	73
Kapitola osmá	82
Kapitola devátá	91
Kapitola desátá	102
Kapitola jedenáctá	110
Kapitola dvanáctá	120
Kapitola třináctá	134
Kapitola čtrnáctá	143
Kapitola patnáctá	150
Kapitola šestnáctá	159
Kapitola sedmnáctá	171
Kapitola osmnáctá	180
Kapitola devatenáctá	192
Kapitola dvacátá	201
Kapitola dvacátá první	209
Kapitola dvacátá druhá	220
Kapitola dvacátá třetí	228
Kapitola dvacátá čtvrtá	236

Přeložil Matěj Čuchna

Copyright © 2014 by Working Partners Limited

All rights reserved.

Translation © Matěj Čuchna, 2016

Jacket art © Frank Riccio, 2014

ISBN tištěné verze 978-80-00-04301-2 (1. vydání)

ISBN e-knihy 978-80-00-04336-4 (1. zveřejnění)

ÚVOD

Štěňata zápasila o to, kdo bude první venku. Ňaf vzrušeně poštěkával a škrábal tlapkami o dveře z čirého kamene. Dlouhá packa přešla přes místnost a se svým obvyklým pobaveným zavrčením se postavila mezi ně.

Ňafova sestřička Pískle do něj štouchla svým zlatým čumáčkem, on jí to hravě oplatil.

„Budte trpělíví,“ kárala je maminka. „Už nejste malí.“

Ňaf se okamžitě uklidnil, zatáhl hrudník a zvedl hlavu.

Sluneční pes už běžel po obloze a jeho jasné světlo se opíralo do čirého kamene. Ňaf mžoural do jeho paprsků a myslel na to, že už má skutečné jméno – Štístko – i když si na ně ještě nezvykl, a že už se musí chovat jako velký pes. Tíše sledoval, jak se dlouhá packa natahuje po klice.

Budu tichý a trpělivý, přesně jak říkala maminka, řekl si Ňaf a potlačil touhu poskakovat a štěkat jako jeho sourozenci. Když se ale dveře z čirého kamene otevřely, vystřelil ven jako všichni ostatní.

„Že mě nechytíš!“ štěkla na něj Pískle a rozběhla se do zahrady.

Ňaf se pustil za ní, ale vzápětí se zarazil. Země byla zmrzlá a trpytila se jako tisíce bílých drápků. Když na ni šlápl, křúpala mu pod tlapkami, studená a hrubá.

Za Ňafem se ozval mamčin hlas: „Je to jenom jinovatka. Není se čeho bát.“

Pískle pomalu kroužila v trávě a ocásek měla napjatý jako struna. Ostatní štěňata zkoumala zemi svými tlapkami a vyjeveně se ohlížela.

Ňaf si k trávě znepokojeně přičichl. „Je tak studená.“

Maminka mu olízla ucho. „Studená, ale nebezpečná. Nic ti neudělá.“

To Ňafa uklidnilo. Připomněl si, že už není malé bázlivé štěně, ale skoro velký pes. Poodešel od maminky, sehnul se a začal křupavou travu očichávat pečlivěji. Její stébla ho šimrala na vouscích. Překvapilo ho, jak vlhký chlad úplně přikryl všechny obvyklé vůně zahrady. Zpod trávy necítil těžkou tmavou hlínu ani nahořklý pach hmyzu. Zhluboka se nadechl a vzápětí mu kožíškem proběhla vlna vzrušení. Pod zmrzlou travou cosi ucítil – stopu nějakého zvířete.

Nedávno tudy prošlo něco malého a chutného.

Ňaf začal mimoděk vrtět ocáskem, ale ihned se ovládl. Ostatní štěňata se honila poblíž dveří, poskakovala a hlasitě štěkala. Ňaf si jich nevšímal. Někde tu lezla kořist a on ji najde! Dokáže mamince, že už není malé štěně. Bude ovšem potřebovat pomoc.

Na chvíli se zastavil a sklonil hlavu. Jak by to jenom řekla maminka?

Ó Lesopse, ochránce lovců, ty, jenž jsi chytrý, rychlý a statečný, do-

ved mě prosím k tomu zvířeti, které žije pod jinovatkou. Ňaf si spokojeně olízl přední tlapku. Znělo to dobře. Snad to udělá dojem i na Psího ducha.

Téměř vzápětí kolem něj zavanul pach toho zvířete. *Lesopes mě vyslyšel!* Ňaf neztrácel čas a vydal se po stopě. Postupoval křupavou trávou, dokud nedošel na konec zahrady k malé dřevěné budově dlouhých pacek. K jeho velkému zklamání pach u budovy končil. Ňaf naléhavě zavěťřil.

Kde je? Kde je ta kořist?

Pach se znovu objevil a Ňaf se olízl. Teď už byl blízko, tím si byl jistý. Vytěsnil štěkot svých sourozenců a soustředil se jen na ten pach. Zdálo se, že vychází zpod budovy dlouhých pacek. Ňaf očichal dřevo. Bude se muset nějakým způsobem dostat *pod něj*. Zkusil hrabat, ale přes trsy zmrzlé trávy se nemohl dostat k hlíně. Z hrdla se mu dralo tiché zavrčení, ale zase je spolkl.

Dobrý lovec musí být trpělivý. To ho naučila maminka.

Ňaf se zhluboka nadechl a zkusil to znovu. Byl si jistý, že pach vychází zpod dřeva. Musí existovat nějaký způsob, jak se k němu dostat... Pomalu obcházel budovu. Pach zesílil a Ňafův ocásek se nadšeně rozkmital. Byla tam díra! Zvíře si muselo vyhrabat chodbičku pod budovu dlouhých pacek.

„Ňafe, co tam děláš?“ štěkla maminka z druhé strany zahrady.

„Nic, už jdu!“ *Překvapím ji kořistí! Bude na mě tak pyšná!* Ňaf střelil pohledem ke dveřím. Kolem maminky hopsala Pískle a tahala ji za ocas. To by mohlo na chvíli odvést její pozornost. *Potřebuju jen trochu času, abych dostal to zvíře...*

Ňaf strčil hlavu do díry. Nebyla moc široká, ale pach zvířátka byl rázem mnohem silnější, sladký a zároveň sláný. Ňafovi se za-

čaly sbíhat sliny. Zavrtal čumák ještě hlouběji. Zdálo se, že chodba vede přímo pod dřevěnou budovou. To zvíře bylo tam dole a zřejmě spalo – Ňaf neslyšel žádné zvuky, necítil žádný pohyb. Jen tu silnou sladkoslanou vůni.

Ňaf prostrčil do díry tlapku a začal hrabat. Půda byl tvrdá a ledová. Vyhrabat si dost prostoru pro obě přední packy ho stálo spoustu sil, ale jakmile se mu to podařilo, začalo být snadné postupovat hlouběji. Do díry pronikaly paprsky Slunečního psa a Ňaf zjistil, že se nemýlil – skutečně to bylo ústí chodby, která vedla pod budovu dlouhých pacek. Dál drásal tlapkami zmrzlou půdu a vyhrabával ji ven. Pach kořisti byl stále silnější. Nořil se stále níž, teď už byl v díře zavrtaný až po zadní packy.

Vtom se rozhostilo zlověstné ticho a Ňaf ztuhl. Náhle, aniž by se pohnul, se začal propadat. Pokusil se rychle vycouvat z díry ven, ale to už se shora sypala suchá hlína a strhla ho s sebou do temnoty. Štěkot jeho sourozenců zmizel v dáli.

„Pomoc!“ vyjel Ňaf. Cítil, jak sjíždí hlouběji do díry a tlamu měl najednou plnou hlíny. Vykašlal ji, naléhavým štěkotem znovu volal o pomoc, ale jeho hlas pohltila Zeměpšice.

Ňaf byl uvězněný v chladné zemi a nebyl si jistý, kde je nahoře a kde dole. V uších mu hučelo zděšením. Pokoušel se vyhrabat, ale s každým pohybem se jen nořil hlouběji. Čím víc sebou zmítal, tím to bylo horší. Zarazil se a snažil se popadnout dech. Okolo bylo jen ticho a tma, dokonce i pach kořisti zmizel. S bušícím srdcem si vzpomněl, jak mu Pískle vyprávěla o tom, že když je Zeměpšice hladová, požívá psy. Tehdy své sestřičce nevěřil – co *ta* by o tom mohla vědět – ale teď už si nebyl tak jistý. Ňaf sípal, kňučel a chtěl maminku. V díře bylo málo vzduchu a začínala se mu točit hlava.

Prosím, Zeměpšice! vyštěkl v duchu. *Prosím, pusť mě!* V mysli mu vyvstal její obraz v podobě obrovského černého zvířete, většího než celý svět. Ta představa ho kupodivu uklidnila a najednou se mu i lépe dýchalo. Pak něco uslyšel.

„To nic, Ňafe! Jsem tady.“

Byla to maminka! Její hlas byl zastřený vrstvou hlíny. Měl pocit, že k němu doléhá z nedosažitelné výše.

„Slyšíš mě? Zůstaň klidný a pojď za mnou. Pomalu.“

Ňaf se zmohl jen na přiškrcené zakňučení.

„Jsem tady, Ňafe, přímo tady.“

Ňaf opatrně přenesl váhu na pravou přední packu. Hlína se zachvěla, ale nepropadla se. Ňaf se opřel o levou přední a podařilo se mu přitáhnout si zadní nohy k tělu. Pak se začal pomalu sunout za mamčiným hlasem.

„Dobře, Ňafe, už jenom kousek.“

Její hlas najednou nebyl tak daleko. Ňaf potlačil nutkání vyrazit zběsile vpřed a pomalu, krůček po krůčku, stoupal vzhůru. O chvíli později už se jeho čumák vynořil z hlíny a Ňaf lačně vdechoval doušky čerstvého vzduchu.

Maminka se za vzrušeného štěkotu ostatních štěňat sklonila do díry a chytila ho za kůži na krku. Jediným prudkým trhnutím vytáhla Štístka ven a postavila ho na zem vedle sebe.

Štěňata se na něj vrhla a začala ho olizovat.

„Ty můj bláznivý bratříčku!“ vyjekla Pískle a otírala se o něj čumáčkem. „Myslela jsem, že jsme tě navždycky ztratili!“

„Nechte ho vydýchat!“ okřikla je maminka. Štěňata ustoupila a maminka očistila Ňafovu tvář od hlíny. Pak přitiskla svůj čumák k jeho. „Už to nikdy nedělej!“ zavrčela, ale vzápětí její hlas

zjihl. „Nemohla bych o tebe přijít, štěňátko moje.“

Ňaf zavřel oči. Zaplavila ho obrovská úleva.

„Bál jsem se,“ zamumlal. „Myslel jsem, že mě Zeměpsice spolkl a že už se nikdy nedostanu ven. Snažil jsem se bránit, ale bylo to jenom horší. Ale když jsem přestal bojovat, přestal jsem se i bát.“

Otevřel oči.

Maminka na něj láskyplně shlížela. „Nemusíš s ní bojovat. Zeměpsice si nás bere až po naší smrti,“ připomněla mu. „Do té doby nás chrání a dává nám sílu. Hlídá nás ve dne i v noci. Když ji budeš potřebovat, pomůže ti.“ Štěňata se seběhla kolem něj a začala mu vylízávat hlínu z kožíšku. Ta slova mu pořád zněla v hlavě.

Když ji budeš potřebovat, pomůže ti...

KAPITOLA PRVNÍ

Štístko se probudil do jasné noci a zatřásl se zimou. Psi nocovali na břehu řeky, schoulení pod keřem, ale ani teplo jejich těl je nemohlo uchránit před mrazivým větrem. Hnal se přes hladinu a zakousával se Štístkovi do zlatého kožichu.

Rozhlédl se po ostatních. Bella spala s hlavou opřenou o Martin široký černý bok a Lízinka – ne, teď už to byla Bouře – se choulila mezi Martinými packami. *Ach, Bouře, proč sis musela vybrat zrovna tohle jméno?* Štístkovi se sevřel žaludek. Nemohl se zbavit pocitu, že její nové jméno je určitým znamením. Měla snad ta mladá hlídací fena sehrát úlohu v děsivé bitvě, která Štístka trápila ve snech?

V Psím běsnění?

Štístko pořád nevěděl, jakou bude mít Psí běsnění podobu, ani kdy k němu dojde... ale bylo *skutečné*. Cítil ten chaos a zuřivě chňapání ostrých zubů. Štístko svěsil ocas. Bouře vypadala tak mírumilovně, s hlavou položenou na tlapkách a ušima ohrnutýma dozadu. Ale Štístko si vzpomínal, s jakou zuřivostí se vrhla na Běse, šíleného vůdce Pajdovy smečky.

Pajda ležel na boku a odhaloval tak pahýl, který zbyl po jedné z jeho předních tlap. Luna spala se zády opřenými o Štístka a pac-kami si zakrývala oči. Její pysk sebou cukal a střídavě odkrýval tesáky. „Bouřliváku, tady jsem... jsem tady...“ kňučela tiše.

Muselo se jí zdát o jejím druhovi. Velký lovec byl v jejích snech zřejmě stále naživu.

Kéž by se už zase připojili k Divoké smečce. Bouřlivákova nemoc a úmrtí Štístkem otráslly. V duchu se vrátil do Psí zahrady, kde dlouhé packy s černými obličejí a žlutou srstí postavily v obrovské hlučné kleci Dům pastí. Uvnitř našli uvězněného Bouřliváka a spolu s ním i další zvířata – lišky, králíky, kojota, dokonce i zrzavý ostrý drápek. Všechna zvířata byla nemocná.

Smečce se podařilo všechny osvobodit a následně utéct s Bouřlivákem do lesa, kde narazili na Běsovu smečku.

Štístko se zachvěl. Bouřlivák býval silný bojovník, ale po čase stráveném v Domu pastí byl slabý jako štěně. Nedokázal se bránit. Štístko tiše zakňučel, když si vzpomněl, jak se dříve mocný Bouřlivák proměnil ve vyzáblého psa s vodnatýma očima.

Ani jeho pach nebyl v pořádku.... jeho krev byla zkažená, jako otrávená řeka.

Když ho našli, bylo už pozdě. Ubohý Bouřlivák.

Když se ukládali ke spánku, ulehli psi do kruhu kolem Luny, jako by ji chtěli chránit nejen před ostrým větrem, ale i před její ztrátou. Štístko opatrně vstal, aby ji nevbudil, překročil Pajdův ocas a vyšel z jejich úkrytu pod keřem. Malé zelené lístky byly pokryté námrazou, stejně jako každé stéblo trávy. I Štístkův kožich byl ztuhlý chladem.

Štístko obešel keř a zahleděl se na zarostlá pole, která stoupala

a klesala po úbočí kopců a údolí. Potom se otočil a skrz křupající trávu zamířil k řece. Voda sice nezmrzla, ale byla tak studená, že ho páčila na jazyku. Napil se jen trochu.

V chladném nočním vzduchu cítil sůl. Její pach sílil s každým dnem jejich cesty po proudu, ale Štístko netušil, odkud se bere. Sklonil čenich k zemi a našel stopu, kterou sledovali: Alfa, Hvězda a zbytek smečky tudy museli projít velmi nedávno – mohl to být nanejvýš jeden den. Štístka pořád bolelo, že se Hvězda rozhodla jít s polovičním vlkem a odmítla se účastnit hledání Bouřliváka, když ho chytily žluté dlouhé packy. Zároveň jí však byl vděčný, že cestou pečlivě zanechávala pachové stopy, jak slíbila.

Luna a ostatní by se cítili lépe ve společnosti dalších psů. Sám Štístko si už od bitvy s Běsem a jeho smečkou připadal opuštěně. Když může tak lehko padnout i statečný a silný pes, jako byl Bouřlivák... Štístko svěsil hlavu. Ta šílená smečka byla pořád někde tam venku, stejně jako hlídací psi. On i jeho společníci budou ve větším bezpečí, až se znovu připojí k Divoké smečce.

Starosti mu dělala i zima. Rudolistí skončilo a začal Ledový vítr. Štístko už Ledový vítr v minulosti přežil, ale to bylo ve městě, kde ho vysoké budovy dlouhých pacek chránily před nejhoršími poryvy. Tady venku se však víchr Štískovi zařezával pod kůži, až mu stydla krev. Když byl ještě štěně, ujišťovala ho maminka, že je mráz neškodný, ale nebyla to pravda, dokonce ani ve městě ne. Štístko si vzpomínal na Fretku, psa samotáře, který žebral o zbytky před Domem jídla. Jedné mrazivé noci se stočil ke spánku v parku a už nevstal. Štístko ho neviděl na vlastní oči, ale od jiných pak slyšel, že ráno byl ten starý pes tvrdý a studený jako led. Maminka byla moudrá, ale Štístko musel uznat, že ani ona nevěděla všechno.

Zatřásl hlavou, aby zahnal smutné vzpomínky, jako když si po dešti vyklepával z kožichu vodu. Rozhlédl se kolem. Pořád ještě byli na území Běsovy smečky. I tady na břehu řeky cítil ve větru slabé stopy jejich pachu. Otočil se a v klubku spících těl našel pohledem Pajdu. Nemohl se ubránit jistému obdivu. Pajda opustil Alfovu smečku, přišel o nohu a přidal se k jiné smečce. Nějakým způsobem pak dokázal přežít a udržet si zdravý rozum navzdory Běsovu nepředvídatelnému šílenství.

Běsově smečce chyběl řád a disciplína. Jak budou reagovat na smrt svého Alfy? Štístko doufal, že zůstanou pohromadě, ale utvoří mírumilovnější smečku a nebudou už vyhledávat další souboje. Posadil se do zmrzlé trávy a znovu zatřásl hlavou.

Co bude s Pajdou teď? Byl statečný a odhodlaný, pomohl jim zachránit Bouřliváka a definitivně porazit Běsa. Už jen za to by si zasloužil trochu pohodlí a odpočinku. *Měl by být s Divokou smečkou, se svou sestrou Spring. S nimi by byl v bezpečí.*

Štístko se poškrábal za uchem. Alfa nikdy nesvolí k tomu, aby se Pajda vrátil. Označil ho za zrádce a dal mu jasně najevo, že už není vítán. Pajda se zároveň mohl jen stěžívě vrátit k té druhé smečce, když pomohl zničit jejího Alfů. Možná mu bylo souzeno stát se psem samotářem. Vždyť jím ostatně už jednou byl.

Já sám jsem byl pes samotář. Před Velkým zavrčením, pomyslel si Štístko. Přišlo mu to jako věčnost.

Otočil se a zahleděl se přes řeku. Měsíční psice seděla na obloze, dorůstala do úplňku a odrážela se na klidné hladině. Na nebi nad protějším břehem byly vidět první náznaky úsvitu.

Štístko si povzdychl a vrátil se ke spícím psům. „Je čas vstávat,“ mumlal tiše a budil je jednoho po druhém dotykem čenichu.

Bouře zamrkala, zaklonila hlavu a zívla si, čímž předvedla své dlouhé bílé zuby. „Vždyť je pořád tma...“

„Smečka se dá za svítání do pohybu. Jestli je chceme dohnat, musíme vyrazit už teď.“

Bouře vstala bez dalšího odmlouvání. Pajda si protahoval své tři tlapy.

Bella se třásla. „To je ale zima...“

Štístko přikývl.

„Zkus si rozhýbat nohy,“ řekla Luna. „Podívej, takhle.“ Začala poskakovat z tlapy na tlapku a setřásala ze sebe ledové krystalky.

Bella ji napodobila a začala se zuřivě oklepávat. Štístko se přidal. Luna byla celý život divokým psem a věděla, jak se bránit proti chladu.

Bouře zkoušela poskakovat jako ostatní psi, ale zkřížily se jí přední tlapy, ztratila rovnováhu a začala se potácet. Luna štěně podepřela čumákem, olízla mu ucho a znovu mu ukázala, co má dělat. „Nesmíš to dělat moc rychle, jinak se ti začne točit hlava. Jen takhle zlehka, tam a zpátky. Marto, hezky se oklepej, abys ze sebe dostala ten led.“

Štístko se díval, jak to Bouře zkouší znovu, tentokrát s větším úspěchem, a byl dojatý tím, jak se Luna snaží všem pomáhat, líže jim ojínné kožichy a povzbuzuje je, aby se zahřáli pohybem. *Chudinka Luna, už přišla o jedno ze svých štěňat. Je dobře, že má na práci i něco jiného než truchlit za Bouřliváka.*

„Už se cítím trochu líp,“ řekla Bella, olízla si tlapy a vyrazila za Lunou na břeh řeky. Všichni se napili ledové vody. Marta do ní zkusmo strčila velkou černou tlapu, ale usoudila, že tentokrát

bude lepší koupel vynechat. Místo toho se prošla podél břehu a protáhla si nohy, vysoká jako hlučná klec.

Bella zvedla hlavu. „Ten slaný pach je pořád silnější.“

Pajda zavětral. „Co myslíš, že to je?“

„Nejsem si jistá...“ Bella na chvíli zavřela oči. „Ale je mi to povědomé. Připomíná mi to nějaké jídlo, které jsem dostávala, když jsem ještě byla vodítkový pes.“

Pajda se tvářil nedůvěřivě. „Mně to jako jídlo nepřipadá.“

„Mně ano,“ štěkla Bouře. „Je to slané... jako krev.“

Štěně si přejelo jazykem přes své malé ostré zuby a Štístko pocítil mírné znepokojení. Otočil se k Martě a rychle změnil téma. „Tys byla před Velkým zavrčením taky vodítkový pes. Co si o tom myslíš?“

Marta chvíli mlčela a hleděla přes temnou vodu. „Nevím. Ale souhlasím s Bellou – je to trochu povědomé.“

Štístko uslyšel tiché kručení a nastražil uši. Byl to Bouřin žaludek. Štěně sklonilo hlavu a provinile k němu vzhledlo. „Já za to nemůžu.“

„Já vím, že máš hlad. Brzy něco najdeme.“ Štístko se rozhlédl. Počasí bylo stále chladnější a kořist čím dál vzácnější. Včera sice chytili dva mladé králíky, ale když si je rozdělili, nikdo se příliš nenajedl. „Musíme něco ulovit, než se vydáme po stopách smečky.“

Bouře s úlevou přikývla.

Psi vyrazili podél řeky s čenichy skloněnými ke zmrzlé zemi a hledali stopy po kořisti.

Štístko šel pomalu a pečlivě se snažil nedělat hluk, ale pod tlapkami mu s každým krokem křúpala zmrzlá tráva. Potom se zvedl

vítr a přinesl s sebou čerstvý závan slaneého vzduchu, který překryl všechny ostatní pachy. *Tady žádnou kořist nikdy nenajdeme.*

„Podívejte! Tamhle ve vodě!“ polekalo ho náhlé Martino zavrčení. Štístko se otočil a spatřil zvláštní zvíře, které plavalo na hladině řeky, mrskalo sebou a mizelo pod hladinou.

„Je to ryba?“ zašeptala Bouře.

Štístko zavrtěl hlavou. Ryby neměly kožich.

Smečka udiveně sledovala, jak to stvoření krouží ve stříbřité vodě. Od kožichu se mu odrážely vousy Slunečního psa, až se celé lesklo. Zvíře zaklonilo hlavu a líně si zívlo.

Okouzlené ticho přerušila sebejistým prohlášením Bella: „To je vodní králík. Už jsem o nich slyšela.“

Štístko se podíval na svou sestru a pochybovačně naklonil hlavu – moc se mu to nezdálo. Králíci žijí v podzemních norách a on v životě neslyšel o žádném, který by uměl plavat. Chystal se to říct nahlas, když se to zvíře opět vynořilo. Mělo kulatý obličej, krátký čenich a vypadalo spíš jako ostrý drápek než jako králík. I jeho uši byly velmi malé. Mělo dlouhé svalnaté tělo, a jak sebou mrskalo ve vodě, všiml si Štístko i dlouhého špičatého ocasu. Zvíře se otočilo na záda a nechalo se unášet mírným proudem, tlapky s malými dráčky namířené k obloze.

„Musíme zůstat po větru a potichu,“ varovala je Luna a vyrazila podél břehu s Martou a Štístkem v těsném závěsu. Pajda, Bella a Bouře zůstali na místě. Obklíčení kořisti bylo základní loveckou taktikou – psi, kteří zůstanou vzadu, kořist vyplaší a naženou ji do spárů těch vepředu. Štístko si nebyl jistý, jestli to bude fungovat i v případě kořisti, která plave v řece, ale co jiného jim zbývalo? Voda byla příliš studená dokonce i pro Martu, a i kdyby

nebyla, nikdo z nich nebyl tak dobrý plavec, aby v ní mohl lovit. Jejich jedinou nadějí bylo, že zvíře vyleze na břeh, a to na ten jejich. Kdyby zamířilo na opačnou stranu, neměli by se k němu jak dostat.

Luna, Marta a Štístko zalehli za trsy trávy hned u břehu. Tiše se olizovali a dívali se, jak zvíře dovádí v prvních ranních paprscích. Najednou se říční králík otočil a zamířil ke břehu. Ke Štístkovu nadšení plul přímo k místu, kde na něj číhali, skryti v trávě, ze které vykukovala jen Martina černá srst. Zvíře ladně vyklouzlo z vody na břeh a oklepalo se. Marta a Luna si vyměnily pohled. O okamžik později Marta vystřelila z úkrytu a celou svou vahou dopadla na říčního králíka. Zvíře kvičelo a zuřivě se bránilo. Po-dařilo se mu vymanit se z Martina sevření a vyrazilo podél břehu pryč, s Martou, Lunou a Štístkem v patách. Štístko měl pravdu – na břehu bylo pomalejší než psi. Zvíře zřejmě pochopilo, že řeka představuje jeho jedinou šanci na přežití, otočilo se na svých krátkých nožičkách a zamířilo k vodě. Štístko mu skočil do cesty. Vodní králík se zastavil a rozzuřeně vrískl, ale to už po něm skočila Marta. Velká tlapa ho srazila k zemi a vzápětí se mu kolem dlouhého krku sevřely čelisti.

Psi se pohodlně natáhli vedle změti ostružinových keřů a slízávali si z drápů poslední zbytky masa.

„Říční králík je lahůdka,“ zívla Bouře.

„Chutná jako běžný králík, ale je tučnější a vydatnější,“ souhlasila Bella. „Na to bych si zvykla.“

Ale nezvykej si, pomyslel si Štístko. Měli štěstí, že ho chytili. V okolí nebyli žádní králíci, dokonce ani myši... Doufám, že

smečka míří někam, kde je více kořisti. Všichni teď ale byli trochu veselejší, když měli něco v žaludku. Marta odešla ke břehu, aby vyjádřila díky Říčnímu psu.

„Jsme ti vděční za toto skvělé jídlo, štědrý a laskavý Psí duchu,“ řekla a uctivě sklonila hlavu.

Štístko počkal, dokud Marta neskončí, a pak vstal. Sluneční pes už zářil nad hladinou a chystal se na svou pomalou cestu po obloze. „Měli bychom jít. Alfa a ostatní už budou touhle dobou taky na nohou.“

Kdo ví, jak daleko poloviční vlk půjde, aby unikl smečce, kterou vede Blade.

Marta se vrátila od řeky. „Vím, že se musíme dostat co nejdál od hlídacích psů, ale to nemůže být jediný důvod, proč musíme pokračovat v cestě. Kam vůbec jdeme? A proč tam jdeme?“

Na to neměl Štístko odpověď. Místo toho zamířil k pěšině, dychtivý vyrazit. Ostatní ho následovali.

Místo něj odpověděla Bella. „Jdeme někam, kde budeme v bezpečí. Na nějaké klidné, tiché místo, kde žije hodně králíků a teče tam čistá voda.“

Bouře, která poskakovala vedle ní, zavrtěla ocasem. „A Alfa nám takové místo najde?“

„To doufám“ odpověděl Štístko, i když věděl, že to nebude snadné. Když se díval na Bouři, viděl velké hravé štěně a najednou pocítil silnou potřebu ji ochránit. Věděl, že udělá téměř cokoli, aby se vyhnuli ostatním psům jejího druhu. Chtěl mít jistotu, že ji nikdy nenajdou a že už se ji nikdy nepokusí odvléct násilím pryč.

Prošli kolem keřů s dlouhými tenkými trny, které se jim zachy-

távaly v kožichu. Štístko se je snažil vytřást a větril. Najednou vyštěkl. Co to bylo za pach? Hřbet se mu zježil a ocas měl napjatý. „Někde tu je pes!“

Bella a Luna byly okamžitě připraveny k obraně a rozhlížely se kolem sebe s nastraženýma ušima. Štístko znovu začenichal a s úlevou konstatoval, že to není hlídací pes. V pachu, který se k němu nesl v chladném vánku, nebylo nic z jejich zloby a agresivity.

Pajda udělal pár kroků směrem k ostružině a zaštěkal. „Šplíchu, jsi to ty?“

Štístko uslyšel šustění a pak se zpod keře vynořil malý drsnosrstý černý pes. Za ním opatrně vyšlo šest dalších a vytřásali si listí z kožichů.

To je Běsova smečka! Štístko se postavil vedle Pajdy, Bella přistoupila, aby ho chránila z druhé strany. Hned za sebou Štístko cítil uklidňující pach Marty, Luny a Bouře.

Pajda však žádnou ochranu nepotřeboval. Černý pes k němu přiběhl, vrhl se předními packami na zem, vrtěl ocasem a podřízeně skláněl hlavu. Zbýlých šest psů následovalo jeho příkladu, nervózní, ale přátelští. Pajda obešel členy své bývalé smečky, tiskl svůj čenich k jejich a švihal ocasem.

Nad řekou zakvílel vítr. Ten, který se jmenoval Šplích, vylekaně trhl hlavou. Štístko pozoroval jeho rychlé roztěkané pohyby. Poznával ho z dob, kdy zpovzdálí sledoval Běsovu smečku. Několikrát viděl, jak ho Běs šikanuje.

Všichni ti psi vypadali podvyživeně a vystrašeně. Pod Běsovým vedením přitom byli tak krutí a suroví. *Musel je k tomu dotlačit*, pomyslel si Štístko. Střelil pohledem po Bouři a vybavilo se mu,

jak ji našel vedle umírajícího Alfy. Zabíla ho, aby zkrátila jeho utrpení, nebo to byla krvežíznivost? Rychle tu myšlenku zahnal.

Pajda se otočil ke členům Divoké smečky. „Tohle je Šplích. Dalo by se říct, že to byl Běsův Beta.“

„Běs žádného Betu neměl, ne doopravdy,“ zamumlal Šplích a pokorně skláněl hlavu, když se s nimi vítal. Potom se obrátil na Pajdu. „Šli jsme za tebou, protože...“ Ohlédl se po ostatních. „Myslíme si, že bys tu měl zůstat.“

Štístko se podíval na Pajdu. Ušatý pes měl hlavu nakloněnou na stranu a vypadal zamýšleně.

„Patříš k nám,“ štěkl hubený šedý pes a zahrabal tlapkou.

Štístka vylekalo náhlé tiché zavrčení. Pajdova bývalá smečka se okamžitě přikrčila, když se mezi Štískem a Bellou prosmýkla Bouře. Postavila se před ně s rozkročenými tlapami, takže vypadala silnější a rozložitější. Hlavu měla nataženou dopředu a přikrčenou na úrovni ramen. Zpod ohrnutých pysků cenila tesáky.

„Chtěli jste ublížit mně i mým přátelům!“ zaštěkala. „Pajdu nám nevezmete! Nedovolím to!“

Šplích vyděšeně ustupoval s ocasem mezi nohama. To dodalo Bouři ještě větší sebevědomí. Udělala další krok jeho směrem a rozzuřeně pokračovala. „Už mám dost psů, kteří se snaží rozhodovat za jiné! Pajda chce zůstat tady! Nechte ho na pokoji!“

Ona si myslí, že před ní stojí další Blade a snaží se donutit Pajdu, aby s ním odešel, uvědomil si Štístko a srdce mu pokleslo. Pro Bouři byl každý pes zřejmě buď dobrý, nebo špatný, přítel, nebo nepřítel. To Štístka znepokojovalo. Nemůže se na svět dívat takhle černobíle. Šplích přece Pajdu nenutí, aby šel s nimi. Prosí ho! Štístko si prohlížel napjaté hubené tváře někdejší Pajdovy smečky.

Teď sice vypadali zuboženě, ale on si dobře pamatoval, jak zuřivě bojovali pod Běsovým vedením. Nebylo moudré je provokovat.

Šplích se nervózně olízl a uši přitiskl k hlavě.

Štístko se napjal, připravený bránit Bouři, kdyby se na ni smečka šíleného psa vrhla.

Byl to ale Pajda, kdo celou situaci vyřešil tím, že se postavil mezi Bouři a malého černého psa. Obrátil se ke štěněti a zavrtěl ocasem na znamení usmíření. „Díky, Bouře, těší mě, že mě chceš bránit, ale Šplích má pravdu.“

Bouře na něj zírala. Uvolnila se, posadila se do trávy, ale nic neřekla.

Pajda se podíval na Štísku a Bellu, přešel pohledem po Bouři, Martě a Luně. „Mrzí mě to. Nechci vás opustit, ale dost jsem o tom přemýšlel, a tihle psi...“ Otočil se k nim a oni začali s nadějí vrtět ocasy. „Jsou teď moje smečka. Šplích má pravdu – patřím k nim.“

KAPITOLA DRUHÁ

Luna se rozběhla k Pajdovi. Vítr jí rozfoukal dlouhou černobílou srst, až jí vlála kolem hlavy jako hřívá. „Jsi si jistý, že chceš jít s nimi?“ zakňučela a štouchla do něj čenichem. „Vždyť jsi byl v té smečce jen pár měsíců. Patříš *k nám*.“

„Patřil jsem,“ souhlasil Pajda. „Ale přestal jsem to tak cítit, když jsem si zranil packu. Nemohl jsem vydržet všechny ty soucitné pohledy. Ostatně, viděla jsi, jak Alfa reagoval, když jsem se objevil. Nikdy by nedovolil, abych se do smečky vrátil.“

Luna vypadala zničeně. „Prosím, nechod... Spring bude tak zklamaná, až se to dozví.“

Pajda zaváhal. Zdálo se, že v něm zmínka o sestře vzbudila pochyby. „Já nevím,“ zabručel. „Jako štěňata jsme si sice byli blízcí, ale to už je dávno...“

Štítkovi přišlo od Luny trochu kruté, že se snažila zviklat Pajdu zmínkou o jeho sestře, ale potom si uvědomil, čím vším už si prošla. *Jsem členem Divoké smečky teprve chvíli. Stejně jako Bella, Marta nebo Bouře. Nemůžu Lunu vinit z toho, že chce mít po boku*

nějakého starého přítele, dokud nenajdeme ostatní. Ale vůči Pajdovi to není fér – ne když by svým návratem riskoval život.

Štístko sklonil hlavu. „Myslím, že by ses měl přidat k té druhé smečce, Pajdo.“ Luna stříhla ušima a zatvářila se ublíženě, ale Štístko pokračoval. „I kdyby snad Alfa souhlasil s tvým návratem do smečky, zatápěl by ti, kde by mohl. Myslím, že bys to neměl riskovat – ne, když už jednu smečku máš.“

Černobílá fena se ale nehodlala vzdát tak snadno. „Mohli bychom si s Alfou promluvit! Mohli bychom ho přesvědčit, aby Pajdovi dovolil zůstat!“

Bella nakrčila čenich. „S Alfou se někdy dalo mluvit?“

Štístkova sestra měla pravdu – Alfa nebyl z těch, co snadno odpouštěli. Sám si vzpomínal, jak málo chybělo k tomu, aby ho Alfa ocejoval ošklivým kousnutím. Při té myšlence se mu ještě pořád ježil hřbet.

Pajda si povzdychl. „Štístko má pravdu. Nepotřebuju připomínat, jaký Alfa je... Rozhodně nebyl nadšený, když jsem vás tehdy přišel hledat. Nemůžete udělat nic, co by ho přesvědčilo.“ Udělal krok směrem ke Šplíchovi. „Rozhodl jsem se. Zůstanu se svou novou smečkou.“

„Nech nás to alespoň *zkusit*,“ prosila ho Luna. „Nech nás promluvit s Alfou.“

„Nejde jen o Alfu. Chtěl bych zůstat tady, kde můžu být užitečný. Kdybych šel s vámi, byl bych jenom přítěž. Ten říční králík byl skvělý, ale měli jsme štěstí, že se nám ho podařilo chytit. Je tu málo jídla a to poslední, co potřebujete, je další hladová tlama.“

Luna se ještě chvíli tvářila vzdorně, ale potom zřejmě pochopila. Lehla si do trávy. „Budeš nám chybět, Pajdo.“

Naklonil se a olízl jí čenich. „Vy mně taky.“

Štístko si všiml, že Bella upírá na Šplícha tvrdý pohled. Malý černý pes teď vypadal klidnější, když Pajda řekl, že zůstane s nimi. Pomalu vrtěl ocasem, zbytek jeho smečky se držel v povzdálí.

Bella udělala krok směrem k Pajdovi. „Taky si myslím, že pro tebe není bezpečné jít s námi, ale to ještě neznamená, že musíš zůstat tady. Tihle psi byli ještě před pár dny našimi nepřáteli.“

Šplích sklonil hlavu. „Běs si nás podrobil a nutil nás bojovat se všemi psy, které jsme potkali. Teď už je ale pryč a my máme šanci stát se skutečnou smečkou, ne tlupou šílených psů.“

Několik psů z jeho smečky zakňučelo na souhlas a on se za nimi ohlédl, jako by se potřeboval ujistit, že má pokračovat. „Na to, abychom se stali skutečnou smečkou, potřebujeme Alfu. Všichni jsme se shodli... myslíme si, že naším Alfou by měl být Pajda.“

Marta a Bella si vyměnily pohledy.

Pajda vypadal stejně překvapeně jako ony. „Já? Ale já se na Alfu nehodím. Nebo ano?“

„Vždyť má jenom tři nohy!“ pípla Bouře. Štístko sebou cukl. V duchu si sice říkal totéž, ale nebylo zrovna taktní vyslovit to nahlas.

Šplích věnoval Bouři obezřetný pohled. „Není žádné pravidlo, které by říkalo, jak má Alfa vypadat. Pajda je schopný lovec a bojovník a vždy se stavěl Běsovi na odpor víc než my ostatní. Je chytrý a ví, jak přežít.“ Zbytek smečky souhlasně zaštekával.

Pajda začal vesele vrtět ocasem, třásl hlavou, až mu vlály dlouhé uši, a z tlamy mu visel jazyk. Štístko by neřekl, že ho někdy uvidí tak šťastného.

„Takže...? naléhal Šplích.

Pajda skromně sklonil hlavu. „No, jestli si jste jistí...“

Luna prudce vstala. „Počkejte! Takhle se to nedělá. Smečka si Alfu *nevybírá!*“

Šplích, Pajda a ostatní psi na ni zírali.

„Ale my chceme Pajdu!“ zaňafala malá zrzavá fenka.

Luna na ni pohrdavě pohlédla. „Na tom nesejde. Musí proběhnout souboj. Takový je zvyk divokých psů.“

Šplích nervózně přešlápl. „Ano, to je pravda...“ Zhluboka se nadechl, zvedl hlavu a vypjal hrud'. „Pajdo z Divoké smečky, vyzývám tě na souboj!“

Pajda přestal vrtět ocasem a zůstal stát bez hnutí. Štístko znervózněl – opravdu bude Pajda bojovat s tímhle psem? Sledoval, jak se Pajda napřímil a ohrnul pysky.

Bouře se k němu vyplašeně obrátila. „Vždyť to nedává smysl. Nemají mezi sebou žádné spory. Dokonce se i shodnou na tom, kdo by měl být Alfa!“

Štístko nevěděl, co jí odpovědět. Pajda a Šplích okolo sebe pomalu kroužili a ostatní psi ustupovali, aby jim udělali místo.

Bouře byla stále neklidnější. Zvedla tlapku a štouchla do Štístka. „Ty je necháš, aby v tom pokračovali? Chystají se bojovat jenom proto, aby bojovali! Myslela jsem, že to má být až ta poslední možnost!“

Štístko se zamračil. „Bouře má pravdu, Pajdo, tohle je šílenství.“

Pajda nereagoval a nespouštěl oči ze Šplícha, který se mezitím zastavil. Mezi psy se rozhostilo napjaté ticho, Pajda se přikrčil, připravený zaútočit.

Šplích se bez varování svalil na zem, překulil se na záda a vystrčil nohy k nebi.

Pajda chápavě přikývl, přiběhl k němu a položil mu přední tlapu na břicho. „Přijímám tvé podřízení.“ Potom se stáhl a olízl si tlapu.

Šplích se postavil na nohy. „Děkuji, Alfo.“

Marta vše sledovala zpozzdálí, ale teď předstoupila a vrtěla ocasem. „Gratuluju, Pajdo.“ Její slova byla jako signál pro ostatní – všichni psi se rozběhli k Pajdovi, klaněli se mu a blahopřáli.

Štístko se k nim hned nepřidal. Byl rád, že nedošlo k boji, ale přesto zůstával zmatený. Souboj o pozici Alfý si vždy představoval jako krvavou záležitost. Nedokázal si představit, že by se například Alfa z Divoké smečky vzdal své moci bez boje.

Když se však podíval na Šplícha a ostatní z Pajdovy nové smečky, usoudil, že ta zvláštní skupinka psů už není nebezpečná. Celý ten rituál byl možná nesmyslný, ale Pajdovu smečku očividně potěšil. Všichni nadšeně štěkali a poskakovali kolem svého nového Alfý.

Štístko se k nim přidal. „Hodně štěstí, Pajdo.“ Ušatý pes přikývl. „Tobě taky. Řekni prosím Spring, že se omlouvám. Doufám, že se s ní jednoho dne zase potkám.“

Štístko ťukl svým čenichem do Pajdova. „Samozřejmě,“ zabručel.

Luna byla poslední, kdo se rozloučil. „Jsi věrný a houževnatý pes, Pajdo, a bude z tebe skvělý vůdce. Ať tě Psi duchové vždy provázejí.“ Otočila se a se svěšeným ocasem se vydala ke břehu řeky. Ostatní divocí psi se k ní připojili a hledali pachovou stopu své smečky. Štístko šel jako poslední. Stále k němu doléhal nadšený štěkot Pajdovy tlupy, která právě mizela za ostružiním.

Štístko kráčel podél říčního břehu a setřásal si bahno z tlap. Postupně předběhl celou skupinu a teď šel vepředu a sledoval stopu Divoké smečky ve slaném vzduchu. Nakřčil čenich. *Co je ten podivný pach, který se nese po větru? A proč je pořád silnější?*

Ohlédl se a uviděl, jak se za ním loudají Bella a Luna, kousek před Martou a Bouří. Sluneční pes stál nad řekou a skupina kráčela v naprostém tichu. *Předtím nás vedl Bourlivák, ale teď žádného vůdce nemáme. Dokonce i Pajda nás opustil...* Štístko svěsil hlavu i ocas. Věděl, že Pajda udělal správně, když zůstal s někdejší Běsovou smečkou, ale přesto se cítil trochu ukřivděně. Podíval se na trávu kolem řeky a na svahy po obou stranách. Svět se zdál být velký a nebezpečný.

Řeka, na rozdíl od psů, byla rychlá a neúnavná. Čím déle podél ní šli, tím byla širší a prudší. Štístko se zachvěl, když uviděl, jak na její hladinu dopadl list, roztočil se a pak zmizel pod bílou přejí.

Štístko sledoval list a nedíval se před sebe, takže zakopl o kámen. Vyjekl a začal si prohlížet tlapu. Nebyla poraněná, ale Štístko zvědavě naklonil hlavu, když spatřil bílá a žlutá zrnka, která se mu dostala mezi drápy a přilepila se mu na polštářky. Zvedl hlavu. Břeh se měnil, půda byla tvrdší a mezi kameny a rostlinami prosvítaly nánosy těch zvláštních zrněk.

Bella se objevila po jeho boku. „To je písek.“

Štístko se snažil odstranit zrnka z tlapy. Moc mu to nešlo. „Ano... ten se na břehu řeky moc často nenachází, že ne?“

Bella hrábla tlapkou do země. Její drápy do ní vyryly mělké rýhy. „Nevím, viděla jsem ho jenom na tom místě pro vodítková štěňata, když mě moje dlouhé packy vzaly do psího parku. Tady je ho ale tolik...“

Štístko nakrčil nos. „A ten pach. Je tak slasný.“ Zdálo se, že pach přichází ve vlnách a nese se mrazivým vzduchem.

Psi pokračovali dál po proudu řeky. Kopce a údolí podél jejího koryta postupně mizely a země ztratila svůj hustý zelený kožich. Nahradila ho dlouhá tenká tráva rostoucí v trsech z holé žluté půdy. Štístko viděl v dálce růst jen několik nízkých stromů.

Když zvedl hlavu, zjistil, že nebe zakryla kroutící se masa šedých mraků.

„Kde jsou ptáci?“ zeptala se náhle Marta.

Štístko se zamračil. Marta měla pravdu, obloha ztichla. Nelíbilo se mu to... Svět ochuzený o neustálé ptačí štěbetání mu připadal tíživější.

„Luno, tys vyrostla mezi divokými psy,“ řekla Bella. „Už jsi někdy byla na místě, jako je tohle?“

Farmářská fena zavrtěla hlavou. „Ne, nikdy jsem nic takového nezažila,“ zamumlala.

Vtom se ozvalo vysoké zaržání, které je všechny vylekalo. Štístko se zatočil dokola s nastraženými ušima.

Bouře měla zježený hřbet, vypoulené oči a odhalené tesáky. „Co to bylo?“ zavrčela.

Nikdo neodpověděl. Všichni stáli příkrčeni u břehu, připraveni utíkat.

Martě se leskly tmavé oči. „Neznělo to rozzlobeně...“

Štístko si lehl na zem. Cítil slabé záchvěvy tvrdých tlap bušících do země. „Ať je to cokoliv, blíží se to sem.“

Přes vysokou trávu cválalo velké hnědé zvíře. Bylo ještě vyšší než Marta a mělo tenké nohy, svalnaté tělo a úzkou hlavu. Jeho kožich byl krátký a lesklý až na dlouhou srst, která mu rostla

podél dlouhého krku, a dlouhý ocas, který mu vlál ve slaném větru. Zvíře se zastavilo u břehu, vyfukovalo páru z velkých nozder a jeho uši se pátravě otáčely do všech směrů. Navzdory chladu mu po bocích stékal pot. Sklonilo hlavu a začalo pít.

Vzduchem se nesl jeho štiplavý pach. Štískovi zakručelo v břiše. „Voní to dobře,“ zašeptala Bella, jako by mu četla myšlenky.

Bouře přikývla, jazyk jí visel z tlamy. „Možná bychom to mohli chytit.“

To sotva, pomyslel si Štístko. Bez potíží by nám to uteklo.

I Luna o tom pochybovala. „Vypadá to jako nějaký obří jelen a ten se špatně loví i v lese. Podívejte se, jak je to velké. Nedokázali bychom to složit.“

Marta si olízla pysky. „Ale byla by to úplná hostina. Nevypadá to na masožravce. A voní to... po bylinách. Jako králík, ale tak nějak líp. I ty uši vypadají trochu jako králíčí. Vsadím se, že to skvěle chutná.“

Štístko si prohlížel dlouhé kostnaté nohy toho zvířete. „Voní to moc dobře, ale bude to taky silné. Vsadím se, že to skvěle kope.“ Psi si chvíli prohlíželi svalnatá stehna, pevné nohy a tupé kulaté tlapy, které vypadaly jako vytesané z kamene.

„To bychom zvládli,“ vypískla Bouře. „Jsme rychlí a umíme spolupracovat!“

Marta ji konejšivě olízla. „Štístko má pravdu, ty tlapy vypadají hodně nebezpečně. A viděla jsi, jak je to hnalo přes údolí? Je mnohem rychlejší než my.“

Bouře si odfrkla, ale nic neřekla. Zvíře mezitím dopilo a začalo se pást. Velkými hranatými zuby vyškubávalo ze země stébla dlouhé trávy a jeho králíčí uši se nepřestávaly otáčet. Pak se jedno

velké hnědé oko zastavilo na příkrčených psech, zvíře se postavilo na zadní, zaržálo a vyrazilo pryč po proudu řeky. Jeho nohy vykopávaly do vzduchu oblaka písku a brzy zmizelo z dohledu za nízkým kopcem.

„Pojďte! Dostanem ho!“ zavyla Bouře, vyskočila a rozběhla se.

„Bouře!“ štěkla Bella. „Marta má pravdu, nikdy ho nechytíme!“

Ale Bouře ji ignorovala a zmizela za kopečkem.

„Bouře!“ zaštěkal Štístko a vyrazil za ní. Hřbet měl zježený a rozrušeně cenil tesáky. *Nemůže to štěně alespoň jednou poslechnout? Opravdu se musí pokaždé někam rozběhnout. Pořádně vytahat za uši, to je to, co si zaslouží. Hned jak ji chytím, tak...*

Štístko oběhl návrší, za kterým zmizela, a div do ní nevrátil. Bouře stála jako přibitá a hleděla před sebe s hlavou na stranu. To velké zvíře se mezitím proměnilo v pouhou tečku v dálce. Štístko se za ním podíval a ohromeně vydechl. *Kde to jsme?*

Z půdy zmizely poslední stopy hlíny a zbyl jen písek, rozpínající se všemi směry v nízkých žlutých vlnách. Slaný vzduch štípal v nozdrách a nutil Štístka kýchat.

Bouře měla ocas mezi nohama. „Ten písek... je úplně všude.“

Štístko přikývl. Úplně zapomněl, že se na ni hněval. Nikdy v životě neviděl nic podobného. Nebyly tam žádné stromy, žádná pole, žádné květiny. *Možná jsme došli na konec světa... na místo mimo dosah Lesopsa. Možná tu nemá moc ani samotná Zeměpsice. Opravdu nás všichni Psí duchové opustili?* Štístko provinile stáhl ocas. Bylo správné ztrácet víru v Psí duchy po tom všem, co pro něj udělali?

Na jejich straně kopce se objevila Marta s Bellou a Lunou v těsném závěsu. „Podívejte!“ štěkla a dívala se někam za Štístka. „Tam v dálce!“

Štístko přimhouřil oči. Nejdřív viděl jen písek a nic víc. Pak si všiml pohybu. Písek končil a za ním začínala vlnící se modrá masa.

Marta nejistě zavrtěla ocasem. „Ta řeka se vlévá do... jezera.“

Luna udělala krok dopředu. Její černobílé tlapky se bořily do země. „To není žádné obyčejné jezero. Nikdy jsem takové neviděla. Vypadá, že je nekonečné...“

Štístko se otrásl. Došlo mu, že Luna má pravdu. Za třpytící se modří, tam, kde by normálně byl protějšší břeh, nebylo vůbec nic. Velké vlny se hnaly proti písku na úpatí jejich kopce a rozrušeně se tříštily o břeh ve stříkancích bílé pěny.

KAPITOLA TŘETÍ

Psi se vydali dolů k Nekonečnému jezeru. Štístko nechápal, jak se mohli najednou ocitnout v tak podivném prostředí. Nohy se mu bořily do písku a ten se mu zachytával v srsti a mezi polštářky na tlapkách. Nad vodou kroužili velcí bílí ptáci a vřískali do mrazivého větru. Pod nimi se hnaly vlny s bílými korunami a v nekonečné dálce se setkávaly s oblohou.

„Kde to *jsme*?“ zakňučela Luna. Nervózně cukala černobílýma ušima a s vykulenýma očima se rozhlížela kolem sebe.

Štístko očichal písek. Cítil jen sůl. *Jsme na konci světa... na místě, kam nesahá moc Psích duchů.* Své obavy ale nevyšloval nahlas. Ostatní by tím jen vyděsil a Luna už si strachu užila dost. „Nejsem si jistý,“ řekl místo toho. To byla pravda.

Nekonečné jezero se rozpínalo do všech směrů. Vlny na hladině Štístkovi připomínaly ty na jezere, u kterého přespali první noc poté, co se spojily smečky divokých a vodítkových psů. Tyhle však byly mnohem větší. Zvedaly se a padaly, hnány neviditelnou silou. Štístko cukl ušima pokaždé, když hučící vlna narazila do břehu.

Písek u samotného břehu byl tmavý a mokrá a chodilo se po něm ještě hůře než po suchých žlutých kopcích. Bouře poskakovala podél vody a nechávala za sebou malé stopy.

„Pozor, Bouře, nechod' tak blízko,“ varoval ji Štístko.

O okamžik později se přihnala větší vlna a než Bouře stačila uskočit, přehnala se jí bílá pěna se zasyčením přes tlapy. Vlna se pak vrátila do jezera a odplavila s sebou vrstvičku mokrého písku. Bouře doběhla na suchý břeh, olizovala si tlapy a se zkřiveným obličejem vyplivovala žlutá zrnka. V mokřém písku nezbyl jediný otisk jejích tlapek.

Marta se postavila na břeh a hleděla na Nekonečné jezero. Nic nedbala na to, že jí studená voda omývá tlapy. Štístko přemýšlel, jestli se Marta snaží rozmlouvat s Říčním psem. Pochyboval, že by i tak mocný duch dokázal ovládat tolik vody.

Jestli vůbec nějaký Říční pes je...

Bella se oklepala. „No, smečka musí být někde poblíž!“ prohlásila a vesele zavrtěla ocasem.

Luna nastražila uši. „Opravdu?“

„Opravdu! Určitě se usídlili někde poblíž, když tu je nekonečný zdroj vody.“ Bella se sklonila, aby se napila. Vzápětí zakvílela. „To je strašné! Je tak slaná, že se nedá pít!“

Štístko se postavil vedle ní a opatrně vodu očichal. Hned se mu naježily vousy. Voda možná nebyla otrávená jako ta v řece u města dlouhých pacek, ale rozhodně byla příliš slaná na to, aby byla pitná. Chvilí pozoroval zpěněnou vodu, jak plyne sem a tam po písku, a pak si všiml, že začíná mrznout. Mokrá písek křupal pod tlapkami. Štístkovi to připomnělo, že je čas najít nějaké sušší a teplejší místo, aby se nenachladili. Otočil se k ostatním. „Měli bychom jít dál.“

„Necítím smečku,“ zakňučela Luna. „Necítím nic kromě té soli.“

Štístko se zhluboka nadechl. Luna měla bohužel pravdu. Vzduch vycházející z Nekonečného jezera zakryl všechny pachy. Zkusil to znovu a... *Mám ji!* Ucítil závan Alfova pižmového pachu. „Tudy!“ zaštěkal.

Psi se brodili pískem a Štístko najednou ucítil sladký pach, ze kterého ho zašimralo ve vousech a v hrudi se mu rozlilo teplo. Bezmyšlenkovitě zavrtěl ocasem. Bude skvělé zase vidět celou smečku, pomyslel si. Snažil se v duchu vybavit si svého starého kamaráda Mikyho a ostatní vodítkové psy. Vzpomněl si i na původní členy Divoké smečky, jako byly Snap nebo Spring. Myslel na Lunina štěňata, Brouka a Bodlinu a jejich veselé oči.

Když však přelézal písčnou dunu, kožich zježený očekáváním, myslel na Hvězdu.

„Ten vzduch, co přichází od vody, je strašně studený,“ postěžovala si Bella.

Štístka to vytrhlo ze zamyšlení. Bella měla pravdu. Přes Nekonečné jezero se hnal ledový vítr a nepříjemně se mu zakusoval pod kožich. Šli po rovném písku podél břehu Nekonečného jezera. Na jedné straně se tříštily vlny, na druhé se zvedaly nízké písčné kopce.

Luna se náhle zarazila. „Co to je?“

Štístko se zadíval do dálky. Z písku vyčníval kovový kůl se změtí zapletených drátů. Štístko si nedovedl představit, k čemu mohl sloužit. Pak si všiml jednoho z těch tvrdých předmětů, na kterých rády sedávaly dlouhé packy. Byl zavátý pískem a jedna z jeho čtyř tenkých nohou byla zlomená. „Je to tu stejné jako ve městě,“

zakňučel, když přišli blíž. Byla tam dokonce i hlučná klec ležící na zádech uprostřed písečné duny. Za jejíma očima z čirého skla se zachytila voda, snad z Nekonečného jezera. Tělo klece bylo obaleno jemnými žlutými zrnky.

Štístko byl zmatený. „Asi tu bude tábor dlouhých pacek. Město, nebo něco podobného.“ Nechápal, jak se ty předměty dlouhých pacek dostaly až sem na písek. Velké zavrčení je muselo odhodit do velké dálky.

Pokračovali dále a zanedlouho se na obzoru objevily obrysy města, přesně jak Štístko předpovídal. Na jeho okraji byl tábor dlouhých pacek, ale jiný než všechny, které Štístko dosud viděl. Byl postavený na velké dřevěné plošině, která vyrůstala přímo z Nekonečného jezera. Po celé jeho délce stály rozbité budovy, trčící ve zvláštních úhlech proti jasné obloze.

Psi se zastavili a udiveně si ten výjev prohlíželi.

„Co jsou ty pokroucené věci?“ zeptala se Bouře.

Nad budovami na konci plošiny čněly obrovské kovové kruhy s drážkami připomínajícími koleje.

„Nejsou to hlučné klece?“ zeptala se Marta.

Štístko zamžoural do dálky. Marta měla pravdu – ke kovovým kolejím byly připevněné malé hlučné klece. „Vypadají jako ty velké hlučné klece, které jezdily sem a tam po městě,“ řekl. Snažil si vzpomenout, k čemu sloužily. „Jezdily po kolejích a dlouhé packy nastupovaly a vystupovaly, když jim zastavily.“

„V životě jsem o ničem takovém neslyšela,“ řekla Bella a věnovala mu tázavý pohled.

Marta naklonila hlavu. „Vždyť ty koleje nikam nevedou. Proč by dlouhé packy jezdily dokola a dokola v kruzích?“

„V kruzích na obloze!“ vyštěkla Bella. „Možná tam nahoře lovili ptáky! Ty velké bílé ptáky, co tu létají!“

Štístko zvedl hlavu. Byli tam, obrovští bílí ptáci kroužící nad hladinou Nekonečného jezera. Zakručelo mu v břicho, ale ti ptáci byli příliš vysoko, aby se dali ulovit. To by některý z nich musel přistát přímo u nich. Bouře je také pozorovala a olizovala se.

Luna se podívala na Bellu. „To nedává moc smysl. Na druhou stranu, nic z toho, co velké packy dělaly, nedávalo smysl.“

Bella si odfrkla. „To bych neřekla. To, že ten smysl nechápeš, ještě neznamená, že to žádný nemá. Dlouhé packy byly skvělými lovci. Když jsem byla vodítkový pes, nikdy jsem si nemusela shánět jídlo. Jestli dlouhé packy jezdily v hlučných klecích na oblohu, musely k tomu mít dobrý důvod.“

Luna neodpověděla, ale bylo vidět, jak se celá napjala. Štístko tušil, co si asi říká: *jednou na vodítku, navždy na vodítku*. Nervózně je pozoroval a doufal, že se unavená skupina nezačne hádat.

Velká klidná Marta si nevšímala rostoucího napětí a dívala na dlouhou dřevěnou plošinu a rozbité budovy. „Cítím smečku,“ řekla tiše.

Štístko zavětril a musel souhlasit – pach Alfy a ostatních byl stále silnější. „Pojďme!“ zaštěkal a zavrtěl ocasem. Vyrazili směrem k dřevěné plošině. Zakroucené koleje se tyčily k obloze a tiše skřípaly v ledovém větru.

„Jste si jistí, že je to bezpečné?“ zeptala se Luna nejistě s pohledem upřeným na opotřebovanou plošinu a poškozené budovy.

Je divoká od narození. Nechce mít nic společného s dlouhými packami a jejich tábory a městy, pomyslel si Štístko. Alfa na tom byl stejně, ale jeho pach je přesto vedl směrem k plošině. Když se k ní

přiblížili, Štístko si všiml, že stojí nad vodou na dlouhých dřevěných nohách. Nekonečné jezero je bičovalo vlnami, které se o ně zuřivě rozbíjely v oblacích vodní tříště.

Luna si toho všimla taky. Zastavila se s jednou tlapkou ve vzduchu. „My tam nepůjdeme, Štístko, že ne? Už ani necítím smečku. Alfa by tam nešel. Nechtěl by mít nic společného s dlouhými packami a jejich podivnými tábory. Pamatuješ, jak chtěl být co nejdřív pryč z té osady dlouhých pacek?“

Štístko sklonil čenich k zemi a očichal písek u svých tlapek. Snažil se přitom vytěsnit všudypřítomný pach soli. Luna měla pravdu, Alfův pach zmizel. To nedávalo smysl. Jedině...

Zvedl hlavu. „Museli pokračovat směrem od břehu, po větru. Proto je necítíme.“ Obrátil se zády k Nekonečnému jezeru a začal šplhat po písčné duně. Luna a ostatní šli za ním.

A opravdu, sotva přešel na druhou stranu duny, chráněné proti ledovému víchru vanoucímu od vody, ucítil pach Alfý a zbytek smečky.

„Tudy!“ zaštěkal Štístko a rozběhl se po písku. Chtěl pokračovat co nejrychleji dál, dokud byla stopa zřetelná. Luna a Bella ho rychle dohnaly a běžely s ním. Za sebou slyšel dusot Martinych velkých tlap. Když se však ohlédl, zjistil, že Bouře zůstala pozadu.

„Bouře, co se děje?“ Vrátil se k ní, zatímco se zbylé tři feny zastavily a vyměnily si pohledy.

Štěně zavrtělo hlavou. „Nic se neděje...“

„Ale no tak!“ Štístko se sklonil a olízl jí malá plandavá ouška. „Očividně tě něco trápí.“

Bouře si povzdychla a sedla si do písku. „Nechtěla jsem nic

říkat. Jde jen o to, že ten říční králík byl dost malý a už je to dlouho, co jsme ho měli...“

Bella, Marta a Luna se vrátily a tvářily se ustaraně.

„Ty máš hlad?“ zeptal se Štístko.

Bouře si lehla a položila si hlavu mezi přední tlapy. Zvedla k němu provinilý pohled. „Omlouvám se.“

„Všichni máme hlad,“ řekla Bella. „Je tady těžký terén, po písku se špatně chodí, fouká tu ledový vítr a nedá se před ním nikam schovat.“

Štístko sklonil hlavu na znamení souhlasu. Jeho žaludek toužil po říčním králíkovi nebo po kousku toho obrovského zvířete s dlouhým ocasem a sametovou srstí.

„Je tu dost těch velkých bílých ptáků, ale jsou nad vodou,“ ukázala Luna. „Nikdy bychom je nedokázali chytit. I kdyby přistáli na zemi, neměli bychom se k nim jak přiblížit. Viděli by nás už z dálky a uletěli by.“

„Tak to bychom měli,“ prohlásila Bella. „Měli bychom prozkoumat ten starý tábor dlouhých pacek. Možná bychom tam našli něco k jídlu.“

Štístko se otočil směrem k Nekonečnému jezeru. Duna mu sice zakrývala pohled na jezero a budovy, ale bylo vidět kovové kruhy s rozbitými hlučnými klecemi. „Nejsem si jistý, že to je dobrý nápad,“ zabručel. *Co když to není stejné jako ve městě? Může to být nebezpečné. Ta plošina může být poškozená Velkým zavrčením.* Chlupy na krku se mu zježily při pomyslení na to, jak se voda točí pod dřevěnými nohama a jak se o ně tříští vlny. Dunění příboje bylo slyšet až sem.

Luna vytřeštila oči. „Dobrý nápad? To je *příšerný* nápad! Mu-

síme dohnat smečku. Když se vrátíme zpátky k vodě, můžeme nadobro ztratit jejich stopu. Tulačka a Neposeda jsou tam úplně sami!“ Štístka bodlo u srdce, když ji slyšel vyslovit jejich štěněcí jména, i když už teď měli jména dospělá a byli dost staří na to, aby přežili bez své maminky. „Nejsou zvyklí být beze mě nebo Bouřliváka,“ dodala Luna. Hlas se jí zlomil, když vyslovila jméno svého druha, a celé její tělo pokleslo z únavy nebo žalu.

Bouře vypadala, že s Lunou souhlasí. Vyskočila na nohy a se-třásla ze sebe písek.

Bella se k ní podrážděně otočila. „Ty se tomu jen tak podřídíš? Luna není Alfa, abys věděla!“

Štístko v duchu zastéнал nad tím, jak málo má jeho sestra taktu. Luna ještě pořád truchlila pro Bouřliváka a byla obklopená psy, které znala jen krátce. Samozřejmě že se chtěl co nejdřív dostat ke svým štěňatům a zbytku Divoké smečky. A stejně tak nebyl dobrý nápad vyjíždět na Bouři. Štístko sledoval, jak mladá hlídací fena vrhá na Bellu vyčítavý pohled. *Ona se tak snaží zapadnout, být členem smečky. Musí se naučit ovládat svůj temperament.* Bella by se měla snažit si ji neznepřátelit.

Marta se ochranně postavila vedle Bouře. Luna a Bella na sebe tlumeně zavřely.

Přes dunu se přehnal ledový vítr, rozfoukal drobná zrnka připomínající střípky čírého kamene a ta se přilepila Štístkovi na kožich. Štístko stál strnule na místě a myslel na to, že i když se mu nelíbí hierarchie smečky, zrovna teď by se jim hodil pes, který by uměl učinit rozhodnutí. *Dobrý Alfa, takový, kterému všichni psi věří, že se rozhodne správně.*

Před nimi nebylo nic než žluté písečné duny rozpínající se, kam

jen oko dohlédlo. Štítkovi se svíral žaludek hlady. Dokázali by snad v písku najít cokoliv k jídlu? Nastražil uši. Slyšel neúnavné dunění a nárazy vln Nekonečného jezera. Když půjdou zpět do opuštěného tábora dlouhých pacek, možná tam najdou něco k jídlu.

Když ale teď ztratí stopu Divoké smečky, možná ji ztratí už navždy.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Luna a Bella přestaly vrčet, ale dál stály rozkročené proti sobě a cenily na sebe tesáky. Bouře je pozorovala se stočeným ocasem a Štístko váhal. Nebyl si jistý, co má dělat.

Vše vyřešila velká klidná Marta, která se postavila mezi ně. „Bouře má pravdu – všichni máme hlad. Kvůli zimě a hladu tu na sebe štěkáme.“

Štístko přikývl. Hlad a nepohodlí u nich vyvolávaly podráždění.

„Budeme se cítit lépe, když něco sníme,“ pokračovala Marta. „V táboře dlouhých pacek může být jídlo. Když si dáme pozor, abychom neztratili stopu smečky, tak se nemůže nic stát. Nevíme, jaký mají náskok. Mohli bychom jít celý den, a přesto bychom je nedohnali. Akorát bychom byli ještě více prochladlí, hladoví a unavení, než jsme teď.“

Luna se uvolnila a zavětrila. Pokorně sklonila hlavu. „To, co říkáš, dává smysl. Když neztratíme stopu smečky a pospíšíme si, tak souhlasím s tím, abychom se poohlédli po nějakém jídle.“

Bouře začala vesele vrtět ocasem.

Štístko se napřímil. „Uděláme to tak. Prozkoumáme tábor dlouhých pacek, a jestli nenajdeme žádné jídlo do doby, kdy je Sluneční pes na vrcholku své cesty, tak půjdeme dál.“

Všichni souhlasili.

Štístko se zamyslel. *Nakonec možná žádného Alfu nepotřebujeme...* Marta se nijak nesnažila vnutit ostatním svou vůli, ale v jejím hlubokém rozumném hlasu zaznívala přirozená autorita.

Bouře na nic nečekala a nadšeně se rozběhla směrem k Nekonečnému jezeru. Marta utíkala za ní a ostatní následovali jejich stopy v písku. Šplhali po sypkých dunách a sjížděli po jejich svazích v oblacích žlutého písku.

Plošina stála vysoko nad Nekonečným jezerem a vstup byl ještě nad úrovní mokrého písku. Její povrch byl ze dřevěných prken a vcházelo se na ni skrz ozdobný oblouk. Po jeho obvodu byly připevněny koule z čírého kamene. Některé svítily jantarovou barvou, pár jich publikávalo a některé byly rozbité a mrtvé. Psi se proplížili pod obloukem a obezřetně se rozhlíželi.

Tábor byl zcela prázdný, přesně jak Štístko očekával. Velké zavření odtud muselo vyhnat všechny dlouhé packy, stejně jako je vyhnalo z města. Všude však byly důkazy jejich někdejší přítomnosti, sedadla, na kterých odpočívaly, a odpadní krabice, kam házely věci, které už nechtěly. Na konci plošiny se tyčily ty velké zakroucené kolejnice.

Marta tiše zakňučela a Štístko ji konejšivě olízl. Nebyl vodítkový pes, ale i na něj dopadla tíseň ze vši té zkázy. *Takové smutné, opuštěné místo.* Muselo tu být hodně dlouhých pacek, stejně jako ve městě. Kam se všechny poděly? Zatřásl hlavou. Na to raději nemyslet.

Štístko zamířil přímo k odpadním krabicím, protože si vzpomínal, že ve městě se v nich občas dalo najít něco k snědku. Postavil se na zadní, strčil do jedné z nich hlavu a začenichal. Nebylo tam ani stopy po něčem jedlém, všechno už zřejmě sežraly krysy. Štístko strčil hlavu ještě hlouběji, protože co kdyby. Obklopilo ho ticho a tma. Kdesi na okraji mysli mu vyvstala matná vzpomínka. Byl štěně. Z nějakého důvodu se zasekl v díře pod zemí a docházel mu vzduch. V návalu paniky Štístko rychle vystrčil hlavu z krabice ven.

Ostatní psi se opatrně plížili po prknech. Po obou stranách stály dřevěné budovy a Štístko nedokázal určit jejich účel. Nevypadaly jako Dům jídla ve městě. Vzpomínal si na velké budovy, kam dlouhé packy chodily lovit nebo hledat měkké kůže, které si pak nosily do svých doupat. Nevypadaly ani jako domy. Byly malé, vepředu otevřené a ozdobené potrhanými kousky látky, která možná kdysi byla barevná, ale teď ji pokrýl písek jako všechno ostatní.

Bouře se zastavila u jedné z dřevěných budov. Jedna ze zdí byla prasklá, a Bouře tak mohla nahlédnout dovnitř. „Koukněte se na tohle!“

Štístko se k ní připlížil a podíval se dovnitř. Na podstavcích podél zadní stěny stála řada žlutých kachen. Nebyly skutečné – byly z nějakého tvrdého lesklého materiálu. Štístko nakrčil obočí a snažil se přijít na jejich účel. Potom zavrčel, protože si všiml, že na zdi visí pověšená hlučná tyč. Měly se snad dlouhé packy trefovat hlučnou tyčí do těch kachen? K čemu by to bylo dobré? Stejně by je pak nemohly sníst.

Štístko věděl, že tu nejsou žádné dlouhé packy, které by mohly

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.